Aürs a Urà.

Carles Reig i Morell.

Radiants memòries dels temps on la coneguí. Trobant-me tot desemparat, encar un nen, perdut pels incomprensibles atzucacs d'una molt ruca societat asfixiant-se en un món absurd, aücava, com feia sovint, contra l'enlloc, i confiava que mos aücs, mos fosos aücs al mut enlloc, fossin sentits pels inexistents habitants del no re, com segurament creia que es creien, els meus avantpassats almogàvers, que llurs celebrats 'aürs' i llurs diferents 'desperta-ferros' ressonessin àdhuc pels basts guarets i vastes solituds d'Urà mateix, i amb això, mefistofèlicament angèlica, la viu arribar.

«Guardeu-me, Mort', me'n record que li vaig dir.

I ella féu, amb les celles: «De què, gamarús, de què? No pas de la mort, car la mort soc jo.»

«No», responguí, «de l'àngel de la guarda, és clar; aquell malparit qui em guiaria als reialmes bacius de l'estupiditat. Vós em guiareu pels camins per ningú de debò fressats de la nua massa obscena veritat.»

(...)

De ben nyec, em prenien per un pallasset.

Davant la família m'encoratjaven a ballar musiques d'idiota. Futilitat. Crits xorcs en el mut no re. I els deia, a crits, sense que em sentissin, «Debades voldreu, car no m'haureu. Incapaç. Vinc del no re i ara mateix haig de tornar-hi. De ballar ja n'havia après allí, al no re, on tota musica és silenci. *A part que només hi aprenguí de ballar amb la més lletja, ço és, la mort*.»

I així és com ha anat. Tota la vida he estat el mateix xiquet qui amb la mort ballava.

I ara era la nit i tornava al silenci estès on tot crit és mut.

(...)

Qui balla exclusivament amb la sempre victoriosa mort, prou pot. Es pot considerar l'autèntic campió.

Festejàrem eternament. La mort és eixuta. És l'Eixuta, és conegut. I no ama la mullena. En conseqüència, els nostres orgasmes sempre foren eixuts.

(...)

Car amb l'orgasme s'apaga el desig, i sense desig no hi ha font de vida, cal no tindre mai cap orgasme, o sabre tindre'n d'eixuts.

Un orgasme eixut és un orgasme sense erosió corporal. Sense emissió. Sense emissió d'essència òssia, de semença. Digueu-ne com vulgueu. Un orgasme eixut no assassina el desig, el manté a l'expectativa. I això és bo. Això cal. Cap animal, amb un orgasme eixut no és mica trist, ans es manté prou xiroi.

(...)

«*Font de vida és el desig.*
Sense vida, no hi ha mort.

Com més vida, més mort.
Un festeig fort i mantingut. Contínuament fortificat.»

Havia perduda la innocència amb la coneixença del meu primer cadàver. Li deia mentalment:

—Hola, tu. Un, noi, quina patxoca! (Considerant que ets mort, vull dir.)

I aleshores, ajudat per un llampec de reconeixement, me n'adonava que m'adreçava alhora el compliment a mi mateix,

Tot és ficció. Tot és enganyifa i cantarella. Les omnívores constel·lacions al cel són enganyifa i són bombolla espetegada, xampany esbravat. Com les constel·lacions de Morts, és a dir, d'ànimes, és a dir, d'ombres, és a dir, de cossos idealitzats, tot ficte.

Ficte el teu nom, ficte el teu cos, ficta la teua 'identitat'. En un mot, ficta la teua vida.

Fictes com les colors mateixes que són vibràtils capricis de la incerta llum. I els estels són asteriscs que no expliquen re de bo. I els neutrins? Quins nauseabunds estupres no cometen d'esquitllèbit, d'on no gens atlètics afolls se'n segueixen a balquena? Aneu-ho a escatir.

Les sorts i les dissorts portades pels daus boigs de l'univers (pres de continu desconcertant vertigen) ens jaquien un cervell apofènic, imprès amb tot de visions invisibles, d'existències inexistents, és a dir, veient pertot arreu forces propícies i adverses, que es transformaren, als cervells dels avantpassats que més tard heretàrem, en déus i dimonis, en cels prodigiosos de perllongada sort, i inferns d'horrorosa constant dissort.

Apofènies. Impressions i resultats que et presenten a l'esment els prefigurats patrons i paràmetres cerebrals que predeterminen quins panorames de la 'realitat' perceps i 'desperceps'.

Tot plegat, mentides apilades a mentides, garbuixos mentiders, que només la raó podria esborrar, patrons altrament indestructibles, si la voluntat de fer-ho, és clar, fos de debò prou ferma. Tret que deu ésser molt més plaent de viure enganyat, no pas? Tots cuguços de madama Veritat. Massa idiotament egoistes per a haver pogut conèixer-la mai com cal.

Amb això, provocant la riota de família i coneguts, em volguí llavors, ben caganiu, escriptor de ficcions.

Foll propòsit, car «*—Tu, escriptor? puaf!*», com dic, tothom incrèdul, faceciós, menyspreant-me. Sempre he tingut un cap d'òsties, una testa per als carxots. Tothom tot d'una impel·lits a fotre-se-me'n i a fotre-me'n. Cal dir que me'ls he merescuts tots.

Al començament de la meua fracassada carrera i ja em veien, perspicaços rai, i amb tota la raó del món, d'una hora lluny, ben incapaç.

I és que, sobre, encar no me n'havia adona't plenament que era mort. Que l'única veritat era que era mort, i que tota la resta és clar que no podia ésser altre que fantasia.

Era jove encar, com dic, caigut del niu, i m'abellia aquells dies pler d'anar pels carrers del barri xinès. Estranyament, trobava d'allò més interessant veure pujar i baixar les noies abans i després d'una nova cardada amb qualque altre anònim carallot.

Era llavors a la barra d'un dels bars, i s'esqueia que en aquell moment no hi havia gaire moviment, tret que l'home de la barra i

l'home de la cambra (el cambrer i el bàrman) discutien molt enrabiadament, a l'altre cantó de barra, encar que amb veu tan baixa com llur ira els permetia, i l'estudiant (jo) i la prostituta i l'alcavot érem perversament davant la cafetera. A la lluent màquina de fer cafè, per qualsevol raó, se li obturaven les dues vàlvules, la regular i la de seguretat, per a la sortida de la vapor excedentària, i al cap de poc, sense ni com va ni com ve, esclatà en un pet sensacional. La prostituta, l'alcavot i l'estudiant perien instantàniament, tantost l'esclat foramidat, foradats cascú prou densament per la bullent metralla.

Llavors l'estranya sorpresa. Bon pic morts, tots tres ens trobem al rònec vestíbul d'una oficina qualsevol per a condemnats buròcrates. Car s'esqueia que, tantost mort, podies triar. Hom triava segons i d'acord a la seua fantasia.

La prostituta, bona noia, triava les comoditats del cel. Massa cansada de les roïnes feines. I cal tindre en compte que la gent del paradís ja havien inventada la televisió, en relleu i tot, milers i milers d'anys abans que no els terraqüis. Només calia guaitar avall, per una miraculosa finestra entre els núvols entre cel i infern, per a gaudir immensament veient com els masoquistes autocondemnats a l'infern patien les punyents i exquisides mil-i-una.

No cal dir que el desgraciat alcavot, qui sempre s'havia cregut innocentment posseït pel dimoni, i es pensava ésser un dels ens més àvols de la 'creació', trià immediatament l'infern. Atès la seua alta capacitat per a fer mal, ja es veia de mantinent promocionat, no pas a torturat, ans a torturador. I anava de dret a l'infern, com dic, ple d'esperances i d'il·lusions, el capdecony.

I llavors, és clar, hi havia l'angoixat estudiant (jo), qui triava el no re. Car, no pas que la meua tirada fos una mania com una altra, és que havia comprès que era cadàver. Que havia nascut cadàver i

que no pots mai canviar la teua autèntica condició. Que tota la resta és ficció. Fantasia idiota. Balafiament del temps mort. Distracció vàcua...

El romanent de la meua vida, sobretot quan més 'vivia', ho certificà cada moment, que era mort, que darrere tot el moviment hi havia la immobilitat de l'eternitat, l'estantissa fastigositat de l'infinit.

Allò, creia, resolia el no re: l'ambigüitat de les dues enigmàtiques, i per a l'estudiant irresolubles, abstraccions — l'eternitat i l'infinit, que tant no el torturaven, i d'on no trobava doncs cap altra solució que l'anihilació total, sense excepció. El no re tot-poderós.

Aquell era jo. I encar ho dec ésser, si no haig, a hores d'ara, assolit el somni mut del no re.

(...)

Aücs inoïts fem tots plegats al mut enlloc. Cap resposta se'n segueix.

Com per als proverbials ratolins, per a les ànimes, tot soroll és cacofònic, per molt 'melòdic' que per a certs estranys cossos carallotament desvagats no els sembli.

La pau suau del silenci ens duu al repòs tan necessari, car per a viure prou necessitem d'escarrassar-nos de valent.

Com deia l'antic clàssic:

«—Cor coll cos melsa fetge còlon gros
Cada matí són tots pencant al tros...

Quina honta si ta ombra no hi fos!»

Era el mateix, crec, qui deia:

«—Tot és aporia i tot és atzucac, i entretant, amb això, la historieta fa crac, i en romans a les escapces, és a dir, en escac... I mat.»

(...)

Queia l'estalzí com negra neu, i hi paràvem esment, i el neguit se'ns acumulava com carrall a la pell de l'ànima, i cascú emmalalteix i ningú no descabdella cap toc màgic que esborri l'aberració de l'ambient pels enemics assassinat.

En fems s'hi nega hom. En elegíac gatxull de clavegueres. Hi suren nogensmenys, com si no hi sabessin flairar l'abominable maror, sirenes sirenoides. Sent-ne llur hostilitat. Obtuses idiotes, tribus d'ignorants aborígens. Llur èmfasi en la severitat m'ompl de coratge per a anar encar més fortament contra l'excrescència intolerable que és el col·lectiu, el demòtic, l'insidiós arcaic cuc segmentat que duu a l'errònia civilització i, doncs, a l'àvol balafiament que tot ho emmerda.

Ni els peixos ni els rèptils, abans tan incessants, ara, arnats pertot arreu per carbonets, no fan sinó entrar en èxtasi, badant obertament com si la fastigosa brossa que cau fossin fosfens que la visió els embruixa.

'Tot això no pot ésser', ens diem tots plegats els innocents, rèptils, peixos, els altre atesos per l'encanteri criminal (dels addictes a la cobejança qui cremaren, immolaren, el món) — i tanmateix és — i

ens embalbeix la voluntat, i no albirem, de lluny ni de prop, fent cap alegre ziga-zaga, cap far ni un que ens indiqués, benèvol, l'eixida de la gàbia on el meteor letífer s'esfilagarsa en la mefítica incontinència de la seua nuvolada feixugament insanitària.

Adona-te'n que no fa cap gràcia quan és tothom a la gàbia a qui li toca de fondre's a l'enlloc, i pel que roman d'eternitat.

Car que li toqui a tothom, això et trau tota il·lusa esperança de futur, ni que sigui col·lectiu i doncs anònim, en el record pòstum dels romanents.

I ara que hi som, això de la mort, cares rai, oi? Relatiu a collons. Vull dir, presenta moltes de cares, ca? En general, hom fa bona cara davant les morts dels altres, i, proverbialment, mala cara quan es mor.

Això no va ni amb rodes. Caldria potser ficar-hi un polsim de remei. Sense hipocresies. Sense arribar tan lluny com a plorar desesperadament (o sia, histèricament) quan altri l'espitxa, com per a riure-se'n descordadament (o sia, bojament) quan hom mateix la caga per darrer cop.

(...)

M'escapolia d'un plec indesplegable d'atzucacs, quan sentia algú qui darrere meu se m'atansava. Amb temença tombí el cap. Era la mort, qui venia corrent.

—On aneu, amb tanta de pressa?
—Vull arribar, abans tu no hi facis cap.
—A l'hora del ball, voleu dir? Sabeu que m'he perdut per un plec

d’atzucacs? En cercava la sala on el feien, el ball, i no sé com m’he empantanegat.
—Distraccions les té tothom. Potser et mancava. Potser m’enyoraves. Et deies que n’estic, de sol! Sense l’abraçada de la teua balladora, et trobaves perdut. Desconcertat. Sense quest. Què hi faig? No tinc cap altre lloc on anar? I no en trob ni l’adreça ni cap drecera, cap traç que m’hi meni? Ombra meua, on ets?
—Home, si fa no fa. És clar que... S’havia fet fosc de debò. I no us veia, com dieu, ni l’ombra.
—Per què no em vens darrere?
—No podria pas! Aneu esventada! Molta feina, la vostra! Amb quants no deveu ballar!
—Només ball amb tu, poca-vergonya! Només amb tu. Sempre t’he estat fidel.
—Ja ho sé, ja ho sé. Perdó. Pensava que...
—Pensar fa de rucs!
—Teniu raó. Feu, feu... Ja veig vers on cal enfilar... Ara m’hi adreç...

(...)

Sempre he viscut en la mateixa por.

La por de fer un mal pas en el ball que la mort i jo ballem. Por de trepitjar-li sapastrement un peu, de giravoltar al mal tomb, de fer-la semblar menys digna i elegant que no és, la més elegant i digna de totes les balladores del món, de fer-la entrepussar, de fer-la gairebé caure. Quina vergonya. Sempre la por de mal ballar amb la millor balladora del món. De tal faisó, que sempre li dic.

—Hauríeu de menar vós?
—Creus que no faig?
—Creia que ho feia.

—No et volia avergonyir davant tothom. Però ets tot plegat un ficte menador. No menes re, i menys que re, el ball del viure.
—Ah, quin descans! Així no caurem mai!
—Caurem ensems.
—Feliç, perfecta, unió!
—Exactament.

(...)

Havia anat a cal metge, i em deia:

—Lleixa't de ximpleries. Amb re no retardes la senectut. Tota potinga és verí. D'esdevenir vell, no hi ha més alta honor. Vol dir que tens una mort molt respectuosa.
—Què voleu dir?
—Com ho sents. Les morts no enganyen mai. Com ningú no pot presumir d'ombra impostora, tampoc no pot pretendre, sense que tots els homes de ciència ens en riguem, que la seua mort és diferent de com és. L'ombra d'hom és la presència de la seua mort.
—Idèntica al seu esquelet?
—Ara ho has dit.

Car m'ensenyava les radiografies, i comprenia que allò, el meu esquelet, era l'ombra de la meua preciosa balladora. I que segurament cascú qui és viu al món tragina també la pròpia mort damunt. I hi dansa. És l'única parella amb la qual dansa cada jorn i cada nit de la seua vida, per molt que es distregui i pensi potser que no, que balla amb d'altres ombres, per exemple. Tot de riure. El ball de veritat és sempre amb la mort. I és una dansa que no s'acaba mai fins que la musica del viure no fa figa i s'estronca de cop, en l'instant precís del suprem acte de morir.

Tot lliga, tot lliga, al món.

(...)

La teua mort és quelcom de molt més íntim que no ta mare o que la teua dona. Coneix-la bé. Sovint se't disfressa d'empusa. L'empusa és un íncub polífan i polimorf. Se't presenta pels angoixosos laberints de la nit, fet ara una estreta esteta, ara una gossa moguda, i t'immola violentament. Et sedueix, i se t'enduu a jeure a la vora, mig jagut al peu de qualque roure màgic, on et xucla furiosament la pixa, amb la qual cosa et buida de vigoria (se te la beu, a glops desfermats, tota), i aleshores se't cruspeix amb un parell de mossades. De tu no en roman re. Cap os. Cap traça. Poden cercar! Reflectit al mirall del cel, ets un zero buit.

El zero buit de l'aurèola d'angelet fos, cent per cent desaparegut.

(...)

Pujava al tren amb la maleta negra que duc sempre plena de boira, i la mort m'interpel·là.

—On vas, amb la boira?
—Per si de cas, sabeu?
—Ah.
—No fos cas que tot d'una m'assaltés l'esborronadora idea d'allò que representa de debò ésser al món. En un mot, que tot d'una hi veiés massa lúcidament. Fora llavors com el cuquet esgarrifat qui en la nit clara se n'adona com és d'exposat davant l'enfollida immensitat de l'advers firmament. Una mica de boira fa l'horror de viure molt més tovet, suportable; no gaire més, mes tot hi

ajuda. És com qui, quan veu caure un aeròlit gegantesc, d'aquells que destrueixen, tot sencer, un món, es fica al cap l'elm per a protegir's el crani, i allò que hi duu dins, ço és, el cervell. Una petita seguretat il·lusòria l'ompl benèvolament durant un boirós instant.
—Ai pobrissó. Vine. Abraça'm. Tanca la porta del compartiment. Sents el valset de les idònies esferes? Balléssim-ho ben arrapadets.
—Oh sí, gràcies.

(...)

Em deia la mort:

—Ves a la platja deserta ara, i t'hi trobaràs una barca força adient. Barca oblidada a frec de les randes d'escuma de l'aigua, amb els rems calats als escàlems i tot. Pren-la i salla. Fica't dedins el tèrbol oceà que et rep braços oberts. Els escatxics dels ximecs t'enjoiellen arreu. La natura és afable. Com més enfurismada, més generosa no és. Rema fort tantost el torb no esclati. L'ull d'un cap de fibló instantani se t'endurà a les celestials alçades. Ultrapassades en un sospir les negres nuvolades que hostatjaven la rude irritació dels vents i els llamps, hi veuràs tot d'una relluir un tron. Per a tu sol. Asseu-t'hi. Has esdevingut de cop i volta únic rei del teu territori, que és també el meu. Territori infinit del son de la mort. La mort, la teua dona per a una totalment tranquil·la eternitat. Matrimoni perpetu. Compenetració absoluta. Tu i jo fets u. L'u indestructible. L'u únic. L'únic u qui compta. No n'hi ha cap més. No hi ha re més. Silenci per a la parelleta melòmana. La vera musica és interior. I el ball serà sempre rítmic, plaer inestroncable. I mai no es veurà interromput per nul soroll, ni per nosa cap. Anem perdent substància amb les èpoques que s'escolen, i de mica en mica només ens resta la musica.

(...)

Reprengué:

—Per estirs, el nostre llit no gens exigu, extens com l'infinit, no ens ha mai de menar a cap típic 'odi figulinum' (a cap malvolença dels terrissaires entre ells, o entre gent qui fan la mateixa feina, doncs), car oi que sempre podem anar entre límits. Els límits del no re, rai. Són tothora a pèrdua d'horitzó. I quin remei llavors, arribats als límits, estimat, altre que el d'haver de rodolar de bell nou fins al bell centre o pinyol de la nostra ara novament tan gruada estreta, per a recomençar la renovellada predilecció, la inseparable, inacabable, unió. No fa?
—Fa. Mes...
—Què?
—La feina, dèieu. Quina és la feina dels morts? Quina feina fem els morts que ens podria menar a la malvolença de les comparacions?
—Tens raó. No en fotem cap.
—Cap?
—Ni una.
—I ens en cansem?
—De què? De no fer cap feina? No havies sentit mai allò que la feina era una maledicció? Una imposició?
—Hò. Sí. Però em pensava...
—Dispensa, fa de rucs.
—...que no fer mai re també cansava, també.
—No.
—No?
—Amb qui vols discutir?
—Perdó.

(...)

Havia pres el tren per a anar a escampar la boira amb la meua maleta negra, i la meua mort hi havia fet cap també, qui sap si amagada a cap butxaca. Més tard, ens tancàrem, secrets, i ballàrem. Hom es fa entendre, segurament. (Car és clar que per a la mort els verbs 'ballar' i 'cardar' són sinònims.)

Agònic vehicle, al tren que no menava enlloc, i on érem els dos tots sols a fer el viatge, les finestres només ens mostraven cavorques buides d'ulls negres d'abruptes esplugues mai escorcollades.

La por d'un acabament forçat d'aquell viatge desesperat em paralitzava. Era l'inici angoixat de les lluites últimes, sempre abans lleixades per al sendemà.

Féu la mort:

—Per llur immobilitat els coneixereu. Els estàtics, els estatuaris.

Vaig dir:

—*Vinc apàtic, ficant el bec al nectari... de cada paracolpi*. Mon triomf entre les dones és innegable. Qui posseeix la mort, les posseeix totes.
—Creu-t'ho si vols, carallot. Sàpigues que les cordes que belluguen les marionetes qui vosaltres apelleu 'ànimes' són els tendons del coll de cascú. Tendons manejats per la pròpia insigne titellaire, la mort. Allò del propi albir, del voler individual, falòrnies. Sou posseïts tothora per la mort.
—Cert. I tanmateix, ca? Tothom amb vit patim les ordalies fàl·liques. Els nostres vits veuen venir les mil-i-una. *Tantes de*

tortures no enduren a la vida! Prou la voluntat hi deu jugar qualque paper. N'hi ha qui se'l tallen, el vit, i tot, per a alliberar-se'n, de l'esclavatge al qual els sotmet. I sabeu el mite d'en Pàmfil Panphallicon, per al qual tot era àdhuc pitjor. Per causa de malaltia avial, de trast en trast, es veia afectat per una estranya supuració a la pell, un eritema, una erupció... I esdevé tot boterut, amb tot de berrugues allargades, en forma de fal·lus, com si li creixien arreu circells. Uns circells molt sensitius, d'aquells que no saben mentir, i esdevenen erectes cada cop que perceben qualque objecte del desig. Per a, a continuació, massa avergonyits... immediatament destrempar's... sobretot quan el cony així insultat s'hi torna, amb aspecte malparit. Els conys han, per a ells tots sols, una ànima separada... rancuniosa... revenjaire... malànima...
—Tornem-hi amb les ànimes. Ànimes, esquelets, ombres, esperits dels morts... Tot són només noms diferents per a la mateixa entitat.
—La mort...?
—Amb majúscula.
—La qui belluga les cordes de la por, ço és, de la intimació de la veritat?
—La Mort, la Mort
—Petoneja'm, petoneja'm, baldragues, au, bah, i lleixa't de romanços. Al ritme molt escaient del tren... *Catric... catrac... catric... catrac...*
—Les monges...
—Què dius?
—Les monges sempre ens abellia de cardar en la densa foscor de llargs trens nocturns...
—Llonga experiència la teua, no et planyeràs pas.
—Qui es plany, qui es plany, estimada!
—Així m'agrada, noi!

(...)

Carburàvem extremadament coherents, amb els coratges incontrovertibles dels més magnànims gladiadors, quan creia arribada l'hora tan sovint ajornada de la mort. (Només més més tard me n'adonava que l'hora de la mort és cascuna de les hores on encar s'escau que raus al món, escarrassant-te a acomplir el teu fet.)

Coincidí la gran catàstrofe amb el seu altrament catastròfic orgasme, que esclatà amb un esclat d'aquells que creen nous mons.

Érem al nostre compartiment, immergits en les estranyes crucifixions de la postrema estreta, i el tren descarrilà. Aparatosament.

Daltabaix definitiu. Endut per la inèrcia i l'empenta de l'espetec, em trobava cardant una pila d'ossos absurdament espargida pertot.

La meua mort raïa part de terra feta a bocins.

Agenollat, els vaig anar recollint, os a os, i els vaig estendre a un bassiol eixut de sorra adormida del desert il·limitat on havíem naufragat. Calia anar-hi amb pausa, amb seny, i assajar de fer-ho bé. Millor que no pas bé. Òptimament. Immillorablement.

Calia recompondre la mort. I no fer-ne cap monstre (només ens hauria calgut allò!). Hom no pot viure sense la seua sempre imperfectible mort. O diguen-ne com vulgueu. Sense la seua ombra, la seua ànima, el seu esquelet de veritat...

Tothom ens hi passem la vida, en la impecable recollida d'ossos i en l'anar llavors curosament assajant de posar'ls adequadament a lloc. Cert que n'hi ha que no triguen gens, a fer-ho, i d'altres als

quals ens costa un colló. Un colló de temps.

El mort és sempre el qui finalment ha resolt el seu trencaclosques particular. Mes és clar que al capdavall tothom, en breu espai, hi reïx.

Paciència, noi. Has de viure-hi, sens dubte difícilment, amb una mort imperfectament enllestida, fins que no en resols doncs el trencaclosques de la seua recomposició.

Mes anima't, home, pren força en la coneixença del fet que, al cap del carrer i al cap de no re, au, som-hi, tothom hi som. Tot fet i dit, victoriós cascú al mon.

Roent i pruent, l'optimisme cou. Mentre es cou.

(...)

Quan el soroll t'és insuportable, jaqueix-te endur pels braços maternals de la misericordiosa mort.

Cap altra remçó que la que et ella et duu, no et rem. Se t'enduu, sobtat element exutori, tou embolcall de dolçor, vers els reialmes de debò nets, i eteris, sense aire. Els reialmes paradisíacs sense aquell pobre maleït, l'aire. Car sembla ésser efectivament l'aire el singular fenomen condemnat a transportar les malèfiques, les mortíferes (en el mal senti), putrefactes i putrefactives, sorollades. Sense aire es veu que no hi ha retrunyiments eixordadors ni terrabastalls assassins dels cuquets de les orelles — i d'escreix i en escruix del mateix cervell.

En canvi, ah benaurances! Mort i amb la mort, rodeu assuaujats i llambrescs, ingràvids, pels marges de l'autèntica edènica

experiència. On cap déu espieta de merda no us hi sotja, ni alhora mortifica amb sos brètols estrèpits, i sos accessos apocalíptics de carrinclona i cretina ràbia, expulsant-vos-hi, el viltenible cagarrines, amb espases de foc i amb flagells cruelíssims, i amb horroroses ximpleries semblants. Ecs.

(...)

Malenconiós i ombrívol, trist de solemnitat, comuneix-la, convoca-la. Nit d'agonia. Por escanyadora. Mal de queixals. Pensaments sense límits. Perdut per l'univers incopsable. Lluitant contra el mostre dels dos caps. La monstruosa doble bèstia i bestiesa de les coses sense fi. Terrorífiques. L'infinit. L'eternitat. Totalment incomprensibles. El cervell no és fet per a capir-les. No cal que s'hi escarrassi. No fa el pes. És naquis. Mai no prou versat en la bestiesa incopsable de la cosa sense començament ni fi. I les nits se seguien agòniques. Lluita contínua contra el monstre dels dos caps mortalment enemics. Igualment malparits i inquisidors, torturadors. Horror contra horror. Insisteix-hi. L'existència sense fi vers la inexistència sense fi. *Mare, mare!*

(Tret que ni mare ni re. Ningú no faria cap; només la imatge assuaujadora de la mort.) La teua consoladora, demana-la, convoca-la, la teua única amorosa dida per a tot el trajecte, començament i fi.

—Te'n recordes el primer cop que ballàrem i em trencares l'himen.
—L'himen? Tu, sense ni unça ni ungla de carn?
—Parlant figurativament, home!
—Ah.
—Paraves boig.
—Era petit. Set, vuit anys? No hi capia re. Em trencaven

l'enteniment. Les dues eternitats, l'existència vers la inexistència, enfrontades en duel perenne. I tant se val la qui se'n sortís. Ambdues ultratjosament dolentes! Impaïbles. Ningurgitables. Per què existir? Per què no existir? Per què sempre? Per què mai? El cap m'esclata com un meló llençat pel balcó. Festa per als caragols del tan extens tros plantat de davant de casa...
—Els caragols amb els quals feies tants de gols a la taula del menjador, tu solet jugant amb la teua ombra. Rudimentàriament esfèrics... Caragols, gols. Tot nom ve d'una cosa o altra. Només cal inventar.
—Per què inventen aqueixes nocions tan absurdes? I qui les inventa? Han d'ésser uns pobres tocats. Profetes, oracles, merdes d'aqueixes. Explica-m'ho, tu que ho saps tot. Tu, ésser del tot i del no re. Vivint alhora dins i fora de l'existent.
—I àdhuc dins teu, minyó. És només mercè a la teua mort que existeixes. Sense la mort no fores sinó carn que es corca i corroeix. No ballaries pas amb ningú. No tindries balladora en cap instant de la durada.
—Què fora? De vegades pensava que m'hauria abellit haver nascut abella. Les miraculoses abelles, quina vida més sortosa, amb els trescs tan ben marcats de les tresqueres. I les flairoses ceres. I les nectarines mels...
—Volàtil ànima la de l'abella, quina Mort més bella!
—La de la bella abella. Dolça i enceradeta. Com cal.
—No parlava de la mort, acte de morir. Parlava de la Mort, canemàs que et sosté.
—Canemàs constituent, i ballador. Balléssim?
—Balléssim, home!
—Balléssim!
—Per la força de la voluntat...
—Per la força...
—Esdevinguéssim un únic espècimen del que hi ha! Tu i jo fet un u irrepetible — durables a través dels mil·lennis, pels camins infinits de les inextingibles eternitats del viure, és a dir, del morir inexhauriblement ensems.

—Bestieses.
—Cruïlla...
—Cruïlla de les ramificacions indiscernibles, on tot et constreny a una indecidibilitat, a un decidibilitat impossible.
—Impossible. Tot resolt.
—Res resolt.
—Tot el mateix.
—Bestieses.
—Ritme!

(...)

—Sols ens omnipotent. Omnituent. Omnipresent. Mort incontenible, omniparent!
—Amunt!
—Sols ens enlloc omniscient mitjanament creïble. La Mort!
—Som-hi, més! Sense por!
—Sense la Mort, res no es belluga. Res no es renovella. I tot hi és vell i tot eixut, i tot hi és xorc i tot mort. Tot és mort sense la Mort qui tot ho fa i refà tantes de vegades com calgui.
—Mort Mort Mort!
—Sense tu res no viu.
—No et vantarem pas tes trenes rosses. Ni el teu ulls tan verds. Ni tos pits tan drets, ni el teu cul rodó, ni el teu cony alhora cald i fresc. Ni que el tast de ta llengua és ambrosia...
—Et vantarem però la teua imperfectible concatenació òssia, i la magnífica combinació de les teues articulacions, i sobretot el teu perfecte saber anar fent per les centúries de les centúries.
—Mort immortal!
—Fidel homenatge et retem, esclaus molt admirats. Sense mentides.
—Abracadabra dansa macabra!
—La joiosa dansa que ningú no esgalabra o tothom creba i esclafa.

—Tant se val!
—Ans tothom duu al paradís d'enjondre on tot són ombres crismades pels filtres dels ambres.
—Irreverents com els bocs, t'abaixem les bragues! Ens hi amorrem, haustoris, parasitaris, xuclaires, vel·leïtosos.
—Oblic simulacre on ens abillem germanívols de frustrats boxadors i de genocides demagogs, pencant tots plegats en la disbauxa, fent sonar sornes sordes maçoles. Univers en doina.
—Ep. Tot sigui per la versemblança, germen de tota fútil vanitat, rebel·lió esgarrapada al clatell llanut del ramat...
—Mormols satisfets...
—Dormíssiu, fillols. Us ensopiu totjorn despitats pel torcebraç. Sempre el perdreu. Per molt que us hi escarrasséssiu. Fútilment. Tasca baldera.
—No, no! Tothom venç la Mort. Massa ocupats a viure.
—Decep-te'n. Només algú, molt escadusserament. Em guanyaria. Com als escacs. En somnis.
—Raó la vostra! Me'n desdic, me'n rancur, m'ho retrec molt dolorosament. Foll qui fui.
—Ara ens entenem. Hom enraona enraonadament, com els prestigiosos aristòcrates que no som. No fa?
—Prou, prou.

(...)

Feia cinquanta anys i un dia que vivien plegats, i amb gens ni mica de pietat, de la nit al jorn, d'escac per roc (o roc per rei), com qui diu, la seua Mort li demanà el divorci.

Féu ell, incrèdul, astorat:

—Ai, maare! Quina barbaritat és aquesta! No gosaríeu pas! Com viuré? Em pansiré completament. Jaquir-me orfe de cop i volta,

sense engruna de compassió! Què faré sens vós? Això subverteix totes mes creences. Em creia que una mort personal és intransferible!
—Creure fa de rucs.
—Tanta de desesperació. Qui ho pot endurar? Ja em puc suïcidar!
—De què et servirà? No et servirà de re. Com no es pot viure sense mort, morir tampoc es pot.
—Condemnat a viure a desgrat! Fins a quan! Per a sempre pus, doncs?
—Te n'hauràs d'espinyar. Com tants d'altres, pse.
—La pell m'anirà massa ampla. No hi ha per a mi re més sòlid ni ponderós, substanciós, que la meua estimadíssima Mort.
—Tria-te'n una altra, això rai. Ja et recomanaré de fàmul, com t'escau. Sempre has estat un cagadet, i tan desgraciat que àdhuc la teua Mort et fa el salt. Ara, això també, perfectament avesat a qualsevol Mort prou dominadora. Molt convenient per a les Morts, les quals, algunes, vanitoses i plenipotenciàries rai, com saps.
—Em vau prometre, crec, una mort tendra i dolça. Potser l'altra Mort, si mai la trob, serà...
—Ai, baldragues, cap perill, home! Et penses que les pots passar més putes que no les passares amb mi?
—Què dieu? Al contrari, dona! Me n'enyoraré massa, de vós! No en deu haver al món cap altra que us arribi al melic. Vós mateix me n'advertireu. Cal saber triar la seua mort.
—Qui t'ha dit, pobre carallot, de creure't re del que et diu la teua enamorada en hores de passió?
—Sense mort no es pot viure, com bé dieu. La unió dura per sempre. Quan ets morts la teua Mort per força es mor amb tu.
—Rucades. Quan tu et mors, la teua Mort viu amb més força. Ja saps que jo, de truculència, zero; no soc pas d'aqueixes, qui s'abelleixen de presentar's de làmies espectrals i pustuloses pustulants, xuclant-te la substància fins que no ets sinó menys que pelleringa. Però és cert que guanyem plenitud, diguem-ne, tota la vida que els morts perdeu. Tret que tu ets tan miquetes.

Més val morir amb (i en) algú d'impressionant fortitud i vital embranzida. Ho comprendràs tu qui ets tan comprensiu (perquè, sense força ni empenta, no tens d'altre remei que ésser-ho). Comprensiu que tots els mals et caiguin damunt.
—No, no entenc re. Els insuperables neguits em tornaran a portar al manicomi. «On duus l'ànima?», em demanaran, fotent-se-me'n, la gent. Què els diré? Em prendran per boig. Se m'enduran a la casa d'orats. «Espereu, ara mateix se m'arrossegava darrere, disfressada d'ombra; no sé pas on s'ha deguda amagar; ja tornarà a aparèixer, això rai. Prou la dec dur per les butxaques, la punyetereta, car oi que sense mort ningú no viu...?»
—Sempre has estat un barret de rialles davant tothom. Això ho sobreviuràs sense problemes...
—Tots, tants de preceptes a parir parteres!
— Quins preceptes?
—Els preceptes infusos que aprenguí, entre malsons, de petitet...
—És a dir...?
—Tot put a sofre quan la Mort se t'enrabia.
—Cert.
—No entris mai en litigi amb ta Mort. La Mort sempre guanya.
—És clar.
—Accepta-la de bon grat, i obeeix-la agraït tothora.
—Fet.
—No hi ha millor vida. La teua Mort i tu, ben avingudets, casadets pels segles dels segles...
—Algú et mal aconsella...
—Les nits, les nits... Ara cada nit, per comptes d'una nit de tendrors i dolçors, em serà una nit de malsons... Malsons plens de nelets astoradors... On m'abasseguen de tots cantons, vinguts d'arreu, les greus culpabilitats. Refrecs de nassos en culs indecents. Embrancat als cims dels arbres nus, en un naufraig terrorífic, ara que s'atansa el torb darrer que tot s'ho emportarà. Les noies violades pels repulsius violadors que les omplen de malalties i les envien, angèliques, a podrir, encar més, el món. En canvi... En canvi... Desvetllat tot d'una... Esglaiat... Tornaré a

veure, amb l'ànima rosegada pels neguits i els enyors, les meues amoroses dèries per a adorar'us encar més com cal... On han anats els jorns i les nits del delits... Oh, fosos delers! Les magarrufes i les delícies que ens fèiem, solets, vós i eu...
—Cal fer el cor fort. Et penses que ets el primer qui la seua Mort el divorcia, carallot?
—Però els altres... Els altres potser...
—Potser eren més heroics que no tu, més intrèpids, més assenyats?
—Més insensitius! I menys finets!
—Potser n'ets massa, per això la teua Mort tria millor...
—Canviar de Mort a la meua edat... No sé com... Procés execrable per a un consumat vergonyós... tan propens al pànic per no re...
—Ja et recomanaré a qualque Mort desvagada que et faci millor el pes...
—Sou tan generosa! Us ho agrairé eternament!
—Exacte. Eternament. Quina gràcia!
—Perdó, perdó... Ja ho sé. M'extravagava...

(...)

De la mort estort, llavors, per qui sap les jornades, escarbotava vagament, innocent despreocupat pollastre, per cap rònec guaret, bo i escaientment mormolant:

(*La cançó de l'arqueòleg*.)

«Escorcolléssim els substrats
Amb els cors esgarrapats.

Ací solien raure-hi sobergues ciutats
Amb tot d'edificis plens d'ens variats
Amb llurs pròpies captivadores vel·leïtats

I si fa no fa d'allò més apassionats
Corsecats... enderiats... adelerats...
Pels mateixos ximplets tarararats
Que a nosaltres no ens han ratats
Els nics i inics gats i rats
Qui ens viuen a clepses i cervells
Ens qui som (ai llas!) com ells
Efímers espectres perduts en el temps
Amb punyents impulsions i contratemps
Que no ens menen sinó a les ruïnes
Que futures fures escorcollen roïnes.»

Quan, qui s'ho creuria...?

D'enlloc vinguts, la terra als meus peus es planyia amb crits esgarrifadors. D'enlloc, o qui sap. Car, sota la terra eixuta, tot sol, en un esgarriny de terratrèmol localitzat, apareixien les petjades empedreïdes.

En romania mesmeritzat, cercant mentalment quin fòssil conegut o desconegut havia pogut marcar el terreny amb aquells peuots tan monstruosos, d'ungles llargotes i esmolades com ferris pollegons de fitores, o d'àncores o d'arpons, o de tridents (o més aviat 'hexa-dents'). Urpes d'harpia gegantina.

En el seu arravatament l'harpia de foc jaquia ses empremtes extremadament marcades al glaç de la prehistòrica neu. Al seu cap, les serps, a llur torn, igualment arravatades, esgaldinyaven esglaiadorament amb renecs esborronadors.

Em feia que allò... Que allò no fos... Els malaurats prolegòmens de...

Obscena, encarnada ran les recentment descobertes empremtes, espetegava amunt i fora, filtrada per la imponent esquerda suara

pel sisme creada, molt pitjor que no l'altra, l'antiga novella harpia.

Com ses ungles s'havien ans clavades al primordial glaç empedreït, se'm clavaven ara a les enormement esgarrifades pell i carn.

Gosava messions íntimament que, d'alguna manera, vinguda d'enlloc (o dels repulsius orcs on no sojornen), m'era efectivament assignada la meua novella Mort...

No anava gens lluny d'osques. Ho endevinava de ple. Sinistre presagi acomplit. Ella mateixa m'ho certificava, amb veu de tro.

—Soc la teua Mort novella, dissortat. Fes-te fotre, i para!

I és clar que no sabia què parar. Si el cul, la cara, l'esquena... Parava nu i sencer. I com rebia! I els cops i recops arribaven. Collons com arribaven. Arribaven a betzef.

Petit tast del que m'esperava ara fins al massa horrífic càstig final.

Cal retre-li homenatge. Em deia una altra veu, la veueta de la meua pusil·lànime ànima. Cal retre sempre homenatge a qui s'ho mereix. No pas a cap esdentegat esclau interplanetari executat pels arcaics carnívors, com ara tu mateix. Cap magre omnívor de qualque macabra orquestra, imbuït d'al·lucinatoris romanços, i de qui l'hipotètic rebombori és tothora tanmateix immaculadament mut.

—*Mut, mut, mut* — fa el cor del mort fàmulament agenollat —. *Mut*...

(...)

La tenebrosa harpia esdevinguda la meua novella Mort no calia pas que t'aturessis a enraonar-hi ni a raonar-hi. No atenia a raons.

No sabia pas com substituir-la, ni on triar-ne cap altra de millor. La trobava totalment inencobeïble.

Me n'enyorava, és clar, de la mort anterior. Tan maternal al capdavall, per molt que em reptés, com em mereixia, esparracat minyó de la closca asclada i el cabàs foradat.

Quin enrenou al meu cap. Tants de nous misteris, on no feia pas gaire semblava que ho tenia tot mig arreglat.

I a la meua edat. Repapiejant. Aquest cop tremend.

L'estada se't fot inhospitalària. Com patirem, fills meus! Així no es pot viure. Com més aviat s'acabi, millor.

Amb una mort d'aqueixa mena no es pot ésser seriós. Cal prendre-s'ho tot de conya.

El mecanisme sencer és rovellat, defectuós; una carraca. Res no promet re de bo. Qui vol viure a un món així? Si has de mal morir, per força, amb la mala mort que t'ha tocada, tot t'és alhora mala vida.

Pleguem, pleguem! Això!

La violència de l'univers genera violència pertot, de manera general... Tant a la terra com als enteniments.

Tot hi és censura i extermini. Censura de les creacions autèntiques, les que no amaguen el joc trucat, compromès amb el poder mentider. Destrucció de cap obra constructiva vers la

realització de com és allò que és. Els doctrinaris fiscals (esbarriats pertot arreu, com dimonis de l'infern), amb la mateixa absurda espontaneïtat dels crancs tètrics qui sense més especulació et corrompen la plàcida carn, t'acusen de blasfèmia i et condemnen a l'immediat anorreament. Ja has begut oli tantost no t'arriscaves a dir cap veritat.

No he conegut vera femella que no sigui ma Mort. Les femelles, hom creu intuïtivament que no preen tant re com les lloances.

Adreçava a l'hòrrida harpia lloes i peans potser exagerats. Ditirambes amfisbènics i urobòrics ensems. Busbèrria rai. Un mut guirigall.

I tanmateix, com més la vantaves, més terrorífica no esdevenia. Que hom la preés era quelcom que la irritava altament. No hi havia re que la irrités pitjor. (Ho comprenia, car a mi mateix, tot preament em disgusta.)

L'univers és una merda indiscriminada. No hi ha re de bo. No hi ha lloc per a prear-hi re. Prear és afalagar, és a dir, enganyar i burlar vilment. Més que més que la meua harpia només calia que es mirés a l'espill, lletja i fastigosa com ella ningú ni re. Les serps mateixes, a mitja evanescència, fementides, sense mercè, molt agressives, se li'n fotien a rialles estridents, de sa lletjor incommensurable, la pobra, recony.

(...)

Compenetrats íntimament, com orelles i ulleres, em jaqueix, un jorn clar i encalmat, al prat, veure, encantat, 'emmedusat', el seu cony de carnuda harpia. Me l'ensenya amb urc. I en romanc, com dic, esmeperdut. Val més lletja amb cony, que no joliua i elegant, i

sense.

Se m'exposa, l'esposa, al Sol. Diu:

—*Llepa l'espellada pell que llepada es pella*.

Si més no és una mort amb cony! Bon canvi! Albíxeres. Triomf de la natura. No pas tot hi és dolent, germans. Té instants força inspirats.

L'altra, me'n record perfectament, tota dreta i bona balladora, era nogensmenys ossamenta i prou.

I un cony, oi? Prou podem. Trèmula promesa de quelcom o altre...

Tret que el seu cony rumbegi pel món amb una ferramenta de tauró o amb fils elèctrics de medusa. Qui hi ficaria llavors ni el vit, ni el nas, ni la llengua que sèdula llepa...?

I llavors el xoc. Amb qui carda l'harpia? Amb quins sàtirs impertèrrits de ment molt tortuosa? Vinguts de quins sòrdids aliens reialmes siderals?

Car duu un cony tot torturat. Creu potser que la meua llengua és màgica? Per això em triava? Li faré servei durant la romanalla d'estona que em resta de maleït terraqüi? Tot rutllarà millor entre nosaltres d'ara endavant?

—Què et pruu? Què bades?
—Ara, ara... Me la salivava ben salivada...
—Som-hi.
—I tant. Esversada a l'ofici, llengua demoníaca. Absent tota altra fórmula, salut aporta, tot i desendollada de cap taumatúrgia ultramundana ni túrgida aporètica fetilleria. Tot natural. Res artificial ni verinosament serpentí. Tothom vol l'opi segregat per

les excelses glàndules salivals de la llengua del curós bruixot amb les trempades papil·les gustatives. Facin doncs cua. Senyores i senyoretes, ja saben on és la font de jovença que els cal. I de sàtir, re. A tot estrebar, afeccionat clown satíric. Tímid bufó de la cort, albardà, rigolet, amb la llengua viperina...
—Vols callar i llepar?

La meua ànima s'havia tornada gatet minúscul, tot blanc brut, amb els ulls plens de mocs, escleroftàlmics, apostematosos, blennorràgics... Corria a la farmaciola a cercar-hi el col·liri calgut.

Però amb la força pel cap baix d'un ase amb salut, l'harpia, m'aturava en sec. Frustracions a raig. Papalló en salabret. I llepa que lleparàs.

—Si em permeteu una qüestió, senyoria. Atès que sou en feliç possessió d'un cony (no cal dir, delitós) i, com hom prou atalaia de prop, un ventre... Fora doncs d'idiota gosar demanar'us si podríeu per aventura esdevenir prenys?
—D'on et penses que vens, ni veniu, cascun dels miserables animals qui pobleu l'esfèrula?
—Voleu dir... Som tots fills de la Mort?
—De totes les Morts. Morts en nombre infinit.
—I per això ens morim? Ho duem a la sang, com qui diu. Heretem la mort peti qui peti.
—Ahà.
—I les Morts de cascú, no moriu mai?
—Com podem morir, si en som, de mortes.
—És clar, és clar; que soc gamarús!
—L'univers és mort. Va néixer mort.
—Ara ho entenc tot. Aire letífer en ruïnosa necròpoli. L'univers. Tot plegat, en irreversible necrosi. Per què anar amb tantes de cerimònies? Quina banalitat! Us n'estic molt agraït. L'altra Mort

se’m feia l’estreta. No m’ho volia mai aclarir del tot. S’agraeix, com dic, la gentilesa. Ignorat i ignorant, què hi feia abans pel món? Ara ja ho sé, il·luminat. Hi fotia el trist paper del mort qui en realitat no soc. Eternament. No cal que, fúnebre, m’acomiadi de ningú. El comiat el duus certificat al front. No pas?
—Cada infant qui neix, li mosseguem la gola...
—(Gola queixalada! Justa la fusta! Això et fa llepar amb més d’entusiasme i tot!)
— Tot allò que menjarà serà mort...
—(Fot-li mossada! Arrenca-li al nounat la puta gola amb aqueixa espectacular ferramenta de vampiressa tan bonica que duus! Sí senyor, ara va de bo! Aür, som-hi! Com xalarem!)
—Tot allò que dirà serà mort...
—(Revera, tu, i tant! Brolla, enlluernadora, la vera veritat! Nèmesis omnipotent! *Llep llep llep!*)
—Tota paraula és odi.
—Sempre m’ho havia semblat! Més val callar! Tothom tothora vol tenir raó alhora! I ningú no en té. Mai! Collons, si ni saben, ignorants, que són morts!

M’esguardava amb un esguard viu-mort, de llangardaix funàmbul. Dubitatiu. Insegur. Sotjat de fit a fit, em penetrava l’esperit, m’hi remenava les podrides entranyes, animeta, la meua, massa encesa, roent, pruent, excitada...

Sospesava... alfarrassava... escaujava el grau de sinceritat en les meues sòpites afirmacions?

Al capdavall musclejà, harpia tipa de tant de fènyer ni fingir’s terrible.

Totes les harpies gaudeixen de fet d’un cor d’or, d’una ànima pia d’allò pus, d’un pinyol ardent...

Esdevingut membre del cercle dels qui som cofois coneixedors del secret fonamental (essencialment, que tots els fonaments són morts) (i que dels fonaments amunt, de pitjor en pitjor), rebia la ficta bescollada de la seua acceptació.

Allò (saber que sempre he estat mort) em garanteix una vida molt més passable, amb la Mort totjorn com a companya. Hom en roman per sempre esbalaït, estabornit d'admiració!

Renoi, el que fa ésser un bon llepador de conys!

(...)

De la meua Mort una altra cosa molt important n'aprenguí.

M'ensenyà l'ocupant (l'ocupant o autèntic 'geni del lloc', adherit magnèticament al tegument o canemàs anímic) del meu univers, és a dir, del meu cos, que no n'hi ha anc prou de viure acollonit davant l'horror còmica, vull dir, còsmica del cos (del molt ridícul i grotesc cosmos) que ens engloba tots plegats.

Que prou feina tens barallant-te amb el propi petit i merdós, carrinclonet, univers del teu cos.

Car el teu cos és el teu univers, l'únic que de debò coneixeràs, encar que no gaire; i tard o d'hora (és a dir, ben aviat, ara mateix) es deteriora, perverteix, destarota, i mor. Ensumant-t'hi les formidables putrefaccions, la teua tarota se't destarota tota.

Òrgans al cos de qui l'anàrquica química es va (i et va) permanentment humiliant. Tenaç atrició de les ridícules cèl·lules de tota mena. Imagina't al cos d'una balena. Balenes immenses, illes pútrides de matèria morta. Ganyotes d'abominació quan hi

penses.

I impreques, robust, contra els parracs sollats de carn que et formen, infàmies i repapieigs, vòmits, eiximents, blocatges, on els repulsius peons, i els ninots del circ de la finitud, treballen assidus, inestroncables, gastant, malmetent, sabotejant, tot nervi, vas, teixit, articulació...

Ecs.

Tant se val. Com deia...

N'aprenguí, del perpetu resident al meu cos, un cos ja de per ell mateix doncs prou atrotinat, que cal no tindre tampoc tants de miraments amb les dones. Les dones com ella mateixa, la resident. (Confessió la seua que t'allibera, i que adquireix amb els dies la benaurada conseqüència de l'entesa mútua que aconseguírem en acabat.) Al capdavall volen el mateix que tu no vols. I que allò que cal fer (canviant el mot 'vit' pel mot 'cony', per exemple), és l'acció recomanada pel garneu Ronsard a la penedida (penedida i recant-li d'haver feta tanta de betzola bondat) velleta de la vora del foc...

«*—Noia, cada vit que se t'apareix/ No siguis ruc i cull-lo ara mateix.*»

(...)

La Mort morta i el seu protegit mort anàvem arreu i enlloc de bracet, i ho fèiem alhora seriosament part de fora, i part de dins d'allò més espatotxins, vivaços i llambrescs. Ella, la veritat-dient, i jo, el veritat-comprenent, la parelleta sense secrets qui compartíem nogensmenys el secret més secret de tots el secrets —

el de l'absoluta comunalitat de la mort.

Tots érem morts en un món mort.

N'hi havia, entre els altres morts qui passaven, en onades de tremoloses noctiluques, o espectralment, entre fonolls i calèndules, qui, ignorants, com dic, se'ns en fotien, del lletgets qui érem, i sobretot del mal assortits, el mal acoblats, que semblàvem. Monstruosa femella de fenomenal ferocitat, i naquis titelleta de nàquissos hemicranis i nàquisses cogitacions.

Viltenibles maldiences. Qui en feia cas? No pas nosaltres, els qui gaudim i ens rabegem en el silenci. Silenci de mort. I només enraonem, extravagantment compenetrats, mentalment.

Al capdavall de la colàrsega, l'oceà fluctuant ens feia mirallets. Potser volia que ens hi llencéssim.

No cauríem pas en la temptació. O sí...?

Els còdols escateixen saltironant la perillositat de la potencialment esbojarrada comesa (o endemesa). Ens adrecen llambrecs trapelles i ens fan un xiulet perquè paréssim les orelles al xiuxiueig de l'aigua ennuegada. Fulles mortes li rauen al cresp. Quan estossega, irritades, renegant, se'n planyen.

Els salvatges qui assassinaren els mariners, llurs loquaços udols de salvatgeria es van perdent en la dissonància de la distància. Trema el tren del nostre pensament i sent, dels mariners, els gemecs de llur perduda escaramussa.

—Quan, a aquest estat de coses tan corrupte, no li penjarem d'una bona vegada la darrera llufa?

La mosca morta els pujava al nas. Morts, moren amb la llufa

penjada al clatell.

La natura és morta. Sempre ha estada morta. Res no s'hi mou, i tot s'hi mou. I a la fi no ens mou mica. Vàlua nul·la. Miratge carallot. Passem, anònims, com si no hi som. Mai hi fórem. Mai.

Ella i jo fem quatre glops d'aire mort, i els residus de les nostres sòlites menyspreances s'esvaeixen desplaçats per les fugaces hores.

La natura morta és més fàcil d'escorcollar. Mes per què escorcollar-la gens? No n'aprendrem pas re de nou. En reaprendrem la cantarella acostumada. Que tot s'autodestrueix a esterrecant celeritat.

Consternació davant el fet. Tot fet, i fita, i fat. Tant se val. Tot i que n'estic avesat, que en tinc el cul pelat, la mà trencada... Estenallat pel que s'escau, fos el que fos. Consternació sempiterna. Una estoneta per a recobrar'm, si us plau. Depressió consueta. Que els tendons m'esdevinguin de bell nou prou elegants, estoics, espartans, vibràtils... Per exemple, els esternoclidomastoidals.

Passen morts malcarats arborant armes, pistoles, ganivets. Assassins esborneiats. Anant de gambirot. Arravatats xarons trencapins de designis impenetrables. Pregava mentalment perquè vinguessin a atacar'ns. Desitjava adeleradament presenciar una vegada més com la meua titànica dona, amb les falçs de ses mans i peus, els esbotzava pertot, els esbocinava instantània, com si els queien damunt tot d'una catorze mil llamps. Una d'aquelles miraculoses tempestes estocàstiques que tot s'ho enduen de corcoll al carall.

Asseguts sòbriament damunt un tronc finament tornejat per l'oceà mort.

Davant, la mar morta, peixos morts feien sonar les batialles inoïdes de llurs ganyes martellejants. Els banyams de les rels dels nostres peus s'endinsaven, barrigant com nervioses fagines ràpidament a la terra, i n'inauguraven fonts de policroms sucs barrejats i bullents que espetegaven amb un renou sord damunt la sorra, on s'evaporaven deseixidament, com els fats de cada mort, enduts de mantinent pel xaloc que pres de vertigen bufava fortament.

I llavors, ara que meditàvem més pregonament al fons abissal, irromperen a la platja el típic exaltat boldró de canalleta morta, fastigosament cridanera, jugant i cardant esvalotadament, com insectes insolents. Confiàvem que rellisquessin damunt els llefardosos aixarops de xarones colors que segregaven les metzinoses fonts, i que s'hi estavellessin en escruix, fonts d'acers roents. Ginys de la nostra invenció maleïdament vexada pels morts esdeveniments.

Per un badall al mort horitzó davallava, desmanegat, i escortat per taurons i pops morts i gegantins, el vaixell mort. Ens hi portaven, de nòlit malmès, l'ànima morta. Evidentment, tot s'és perit des l'inici mateix del viatge. Quina passa més ferotge la passa de la mort! Passa pertot!

I tanmateix, au! Pensa-hi. Som morts. Morts i remorts. Quin altre alliberament!

Què dius? Que què dic? Que quin... que quin immens alliberament... per als qui... erròniament i encertant-ho de mig a mig alhora... sempre ens veiérem a frec d'extinció.

Amenaçats de genocidi. D'exterminació. D'anorreament.

Resolt! Ja som no re. Per què patir-hi?

Morts, com tothom! Sense cap ops de jurcar a sobreviure! Car ningú no sobreviu. Mai! Enlloc!

Així es viu millor. Mort, ben mort. El benefici d'haver perit d'ençà de néixer. Que no hi hagi, enlloc ni mai, re de viu...

Calla, a qui cal donar les gràcies? A quin mort? A quina Mort? A la meua? Per què no? Gràcies, harpia del meu cor desfet i fos de fonda apreciació, gràcies.

Gràcies. Què altre puc dir? Sense dir re, ja n'he dit prou. I massa.

(...)

L'ebri vaixell, fent singlots per les furients onades, albirat a través de l'escaient badall al morent escalabornat horitzó, va desenvolupant un somni vellutat, de qui el moaré són les flames de foc que enllumenen, tèrboles, el ball macabre.

El front esquerdat a la proa del vaixell moribund assumeix un to sarcàstic (producte del tedi voluminós que l'espectacle li endinya), esguardant, amb sos ulls de puta deessa pintats a cada cantó d'ariet, sota el bauprès, les mòrbides, sempre geriàtriques evolucions, al ball, ballat en la densa penombra d'una boira pudent, de les ombres dels morts, on les més inhibides són les més promíscues, abandonant-se al coit com qui s'abandona a la caguera quotidiana. Ombres momentàniament ressuscitades, de qui el delit no gens confessat és d'enfonsar un miler i mig de ganivetades al melic del ballador.

La recurrent violència al temple, on la presumpta santedat dels jutges amb visatges exactes als dels xarucs gripaus sucumbeix al

flagell habitual de les estructures miasmàtiques mateixes, que toleren tota mena de matances perpetrades per monstres de la més sòrdida ferotgia, se'ns contagia.

Rufians, arrenquem els norais, que pesen com encluses, i, fotetes, els projectem el·lípticament, en lentíssima eclíptica, fins al vaixell desencantat. Es decanta precipitadament, i s'enfonsa. Cementiri marí.

Modests llimerols la conseqüència. Ens netegen a tot estrebar les ungles dels fangs enganxifosos de les tuixegoses fonts.

Fi de la fútil travessia.

(...)

Això de cardar amb la mort pot ésser, tot alhora, fúnebre, elegíac, amorf i, no cal dir, emblemàtic, com el fet de ballar-hi. És feixuc, i esporàdicament àrid, i sovint cruel. Tot plegat, diria, una experiència molt recomanable, tant per a l'intrèpid (si és ignorant) com per al sabent (per molt nyicris ni poruc que sigui).

De tota faisó, quan les ordalies s'acaben, et veus llençat a les escombraries, com si fossis cap papiròleg qui desxifra infructuosament paperots antiquíssims, assegut enmig de cap uadi, on tard o d'hora l'aigua bona farà cap de bell nou i les llavors ocultes tornaran, disciplinades, a reglar llurs faraònics afers amb esponeres meravelloses. Les llavors de les datileres i els magraners, per exemple. I d'altres exòtics fruiters, cocoters, caquis, codonyers, cacaus, cafès, cacauets... Mai males herbes de les males terres, car la terra del reialme de la mort és la més rica que hi ha. És clar, amb tants de fems com va arrabassant i abassegant, la murrieta.

I tu rai. Vexat i humiliat degudament, l'empedalec molt comportívol qui ets, el colgafocs sempre propici a complaure-la, es ret sense condicions. Això li cal. Si et blegues al voler de la Mort dominadriu, totes et ponen. Ja t'ho he dit.

La Mort protectora et protegeix de tota por. Una intimitat total. Ella i tu sou u. Habiteu el mateix cos, i la mateixa ombra. Què vols més? Ho tens tot. Posseïdor absolut. Tururut, tururut.

Ets punyeterament afortunat. La millor Mort qui et podia tocar t'ha tocada. La millor que hom hagués mai pogut triar. Una afecció mútua molt pregona i vigorosa es desenvolupa a lloure.

Ah enyor! Sentors específiques de cascú que ens colpeixen d'emoció. Compatibilitat indiscutible.

Ens en compungim profundament i molt ficta (enriolats com capsdecony) si cap impertinència mai amollàrem sense prou pensar-hi.

Un xicot com érets, tan feréstec i esquerp, i rònec i bròfec, i adust i malmirrós i reguardós... I temorec, qui creny a cada instant la catàstrofe i l'accident... i t'has tornat fredolic i indulgent, i delirós de carones i carícies, sempre als braços herculis de la teua Mort. Com te'n voldries abraçat així mateix i tot al clot on, mort, al capdavall ben aviadet no et fotin.

Fes-te'n creus. Tu qui et fotia fàstic cardar, i ara... El zel del teu obsessiu organisme delerós d'un ventall, segurament molt erosionant, d'orgies. Amb ella. Abraça-t'hi ben fort, perquè efectivament, en acabat de mort i sebollit, no és pas gens segur que romangui amb tu abraçadeta, ans que et foti el salt, i et trobaràs de bell nou amb el braç orfe i nu, i te n'hauràs d'enyorar durant tota la llargària d'una fosquíssima eternitat d'absurd no re.

Ben tost et toca, noi. Faixa't.

Te'n recordes quan li abaixes les faixes i...?

Venus qui tot ho pot, omnipotent deessa de l'extinció, la Mort m'instrueix, i tot allò que faig és per ordres seues. Ah gran plaer de l'obediència, sense altra cobejança ni amor propi que el de servir-la exactament com vol!

Submís, moix escuat (i, per si no n'hi havia prou, capat), com li vas darrere, acomplint sos més banals desigs! O anys de benaurança. Qui els hagués viscut! Tothom m'envejaria.

I ai sí; temps crepusculars on hom es rabeja en les nostàlgies.

Escorcollant per les memòries, retrobaves llavors les antigues trempívoles i estrictes instruccions que ella, la teua particular deessa, molt severament no t'imposava.

Per a la mosqueta morta qui soc, l'estigma que corona l'estil al gineceu de les flors, segrega els mateixos mocs que són els nèctars i ambrosies als conys de les dones mogudes.

I sobretot, cony en remull, la meua.

I tu, suau abelleta vellutada qui l'hi libes amb lúdica delectació.

Eclipsat rere la imponent columnata on sense pagar columnari s'arreceren els ulls fit i sotjant de les maleïdes rèmores que ens demorarien el goig, els rellotges i llurs busques intrigants, carcinògenes, i perforadores dels racons més secrets.

I llavors, t'ho pots imaginar, la mort, d'una estrebada, se

m’endugué al mai més.

(...)

Al reialme del mai més m’he tornar barrut i dissolut. Me la pel cada minut. Disbauxes a betzef.

Què hi perdré? Re.

Abans era mort sense saber-ho, i ara en soc i ho sé. Això és tot. Un univers de diferència.

Afortunada ‘víctima’ d’innombrables concussions concupiscents, agitat tempestuosament per tantes de ramificacions del desig il·limitat per cap mena d’artificial frontera, els escàndols erèctils se succeïen a acceleracions marejadores...

Enfiles sense por els budellams fragmentats. Al capdavall què eren sinó budells o ‘budelloides’ sifons les obertures de les dones que tanta de por no et feien en vida, no fos cas que emprant-les, hi perdessis l’únic que quan ets viu compta mica, ço és, la vida, per via d’agressió o de malaltia encomanada?

Boca, recte i vagina fan les mateixes funcions; tot el que les boques diuen és merda, i els rectes caguen merda, és clar, i les vagines igualment, caguen infants. Tot plegat la mateixa substància, cap diferència.

Quan en temps ara pràcticament oblidats, temies perdre la vida, era de fet l’únic que temies perdre. Car totes les altres presumptes ‘pèrdues’, d’honor, dignitat, posició, vergonya, virginitat, etc... sabies que eren merdegades sense cap realitat, abominablement

inventades pels inventors de merdegades, és a dir, els maleïts venedors de merda, car sabies que 'déu' és merda, 'paradís' és merda, 'ànima' és merda, 'angelet' és merda, la 'mort' mateixa és merda...

—*Vigila, gamarús, en què et metamorfoses!*

Calla, que un groller espinguet, ara que m'embalava en les meues disquisicions sense les sòlites sòpites censures de l'home 'viu', qui sempre ha d'anar acollonit per aquell infern de món del viure, no fos cas que li toqui rebre de valent, m'avisa de quelcom o altre. En farà cas sa puta mare.

—Se'm fonien durant el massa carregat esdeveniment del pas de vida a mort tots els repel·lents ressorts de la docilitat. Dòcil mai més; cap necessitat. Així que, siguis qui siguis, te'n farà cas ta puta mare.
—Som els colomins de l'esperit sant.
—Els colomins? Em fots espetegar de riure gros. En tots els anys inútils de lenta perfusió dels verins de l'educació... (De la pseudo-educació cretino-feixista, és a dir, fanàtico-dogmàtica, religio-militarista, que no era sinó matusserot nacionalisme d'estat, és a dir, allò que et vol titella disponible per al sacrifici per als déus de l'avarícia i la cobejança dels uniformats fètids tifetes al capdavant del govern...) Els colomins de merda sempre em foteren fàstic, car, quan els estius anàvem amb la padrina de pagès, prou veies què són els colomins en la realitat, i les misèries i malalties que pateixen llurs pobres cossos, tan fàcilment deteriorats pels atacs del viure criminal. I dic 'criminal', car per al cos, tots els cossos sense excepció, la vida és l'enemic. I, posat a fer, més et val viure de voltor que de colom. 'Els voltors de l'esperit sant.' Encar fa riure, però no tant.
—L'hem cagada, nois. Érem les veus obsoletes dels anys on era viu, el pobre. Foses serem més felices. En aquest món mort som mortes. Qui ròssec més repugnant ni aberrant no devem

representar d’ésser! Fugim vers l’enlloc amb les cues de diable entre les cuixes esquelètiques...

Parteixen les veus impudents, amb musica de trombó figurant pets pudents, i no les sentirem mai més. Al reialme del mai més hi foren verament de més. Com d’altra banda, tot. Tota altra cosa. Tot. Tot. I el meu ‘jo’ mateix, flamèl·lula escaguitxada...

Passéssim doncs així mateix rere el teló. El teló de la foscor infinita del mut no re.

(...)